

CSEPPBEN A TENGER

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 41. szám, 2017. október 13.

A menzán nagyobb adagot kapok, mint a gyerekek. Mindig. Ezért még nincs lel kifurdalásom. Nem csak azért, mert többet is fizetek, mint egy tanuló, vagy mert én kezitcsókolomot köszönök a konyhás személyzetnek, a diák meg sehogy. Hanem mert én meg is eszem, ők visszaviszik. No de a máglyarakás, az már más. Krumplis tészta és máglyarakás között lehet választani. Persze hogy tízből kilenc az utóbbi mellett dönt, hamar elfogy. Előttem kisfiú, máglyarakást kér. „Sajnos, fiacskám, elfogyott.” Én következem, nyúlnék a grenadír marsért. „A tanároknak félretettünk máglyarakást, kérjen nyugodtan a tanár úr!” Később kiderül, akár repeta is jut. Ezért a kivételezésért már nem tudok lelkesedni. Mégiscsak a gyerek az édesszájú, a felnőtt hajlik jobban megenni, ami van. De azért ne ítéljünk elhamarkodottan. Hogyan is várhatnánk épp a minimálbéres, nehéz munkát végző konyhai alkalmazottól, ki talán állását félti, s az elégedett tanárok dicséretétől reméli (naivan) megőrizni azt, hogy méltányos, igazságos legyen? Miért épp ő, ha azt látja rendőrtől, bíróságtól, hivataltól, önkormányzattól, országgyűléstől, kormánytól, hogy azok mindig az erősebbnek kedveznek, és belerúgnak a gyengébbe: a hajléktalanba, munkanélkülibe, menekültbe, kisnyugdíjasba, eladósodott lakástulajdonosba, minimálbéres konyhai alkalmazottba, bárkibe, akibe lehet, s aki nem rúg vissza. Az igazságosságot aligha az iskolai menzán kell kezdeni, még ha az igazságtalanság sérti is az ember jó érzését. Azért szeretem a labdarúgásban az angol játékosokat, mert, bár nem tévednek kevesebbet magyar, moldáviai vagy francia kollégáiknál, sosem hibáznak módszeresen a kiscsapat rovására és, mondjuk, az Arsenal vagy a Manchester United javára.